

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), thans de
minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, (hierna: de rechtbank) van 8 mei 2009 in zaak nr. 08/31993 in het
geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een verzoek van de vreemdeling om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 7 augustus 2008 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 mei 2009, verzonden op 14 mei 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd heeft de minister van Buitenlandse Zaken de aan het individuele ambtsbericht van 15 januari 2008 (hierna: het ambtsbericht) ten grondslag liggende stukken overgelegd en ten aanzien daarvan op de voet van artikel 8:29 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) medegedeeld dat wegens gewichtige redenen slechts de Afdeling van bepaalde gedeelten ervan zal mogen kennisnemen. De Afdeling heeft in een andere samenstelling beslist dat gewichtige redenen deze beperking van de kennisneming rechtvaardigen. De vreemdeling en de minister van Justitie hebben toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb verleend om mede op basis van deze stukken uitspraak te doen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 2 februari 2005 is de vreemdeling ongewenst verklaard. Tegen dit besluit zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat de ongewenstverklaring in rechte onaantastbaar is geworden. Bij brief van 2 augustus 2005 heeft de vreemdeling de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verzocht de ongewenstverklaring op te heffen. Niet in geschil is dat hij niet aan de in artikel 68, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 en artikel 6.6, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 daartoe gestelde voorwaarden voldoet.

2.2. In grief 1 klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, onder meer dat de rechtbank, door onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 maart 2002 in zaak nr. 200200237/1 (JV 2002/125) te toetsen of sprake is van zodanige

feiten en omstandigheden dat deze termen bieden voor de vaststelling dat de staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht of van zodanige feiten en omstandigheden sprake is dat de nationale regels niet kunnen worden tegengeworpen, heeft miskend dat daarvoor geen aanleiding bestond nu in de onderhavige zaak geen nationale procedureregels zijn tegengeworpen, maar het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) opnieuw inhoudelijk is beoordeeld.

2.2.1. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, volgt, dat zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing, moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, die er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts in geval van *bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in voormeld arrest van het EHRM*, kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen.

De staatssecretaris klaagt terecht dat in de onderhavige zaak geen sprake is van aan de vreemdeling tegengeworpen procedureregels in vorenbedoelde zin, nu het door de vreemdeling ingediende verzoek en het in dat kader gedane beroep op artikel 3 van het EVRM inhoudelijk zijn beoordeeld. De rechtbank heeft de door de vreemdeling in het kader van artikel 3 van het EVRM aangevoerde gronden derhalve ten onrechte beoordeeld in het licht van het Bahaddar-arrest en van voormelde uitspraak van de Afdeling van 5 maart 2002.

In zoverre slaagt de grief.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de staatssecretaris overigens heeft aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 7 augustus 2008 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Voor zover de vreemdeling heeft aangevoerd dat aan het besluit van 7 augustus 2008 een motiveringsgebrek kleeft omdat daarin niet is aangegeven voor welke misdrijven hij na het besluit tot ongewenstverklaring is veroordeeld, kan hij daarin niet worden gevolgd. De staatssecretaris heeft ter staving van zijn constatering dat de vreemdeling ook na zijn ongewenstverklaring veelvuldig in aanraking is gekomen met justitie en is veroordeeld wegens ernstige misdrijven naar het Uittreksel Justitieel Documentatieregister van 4 juli 2008 verwezen, waarin de bedoelde delicten zijn opgenomen. Dat in het besluit van 7 augustus 2008 niet expliciet is aangegeven op welke delicten in dit kader wordt gedoeld, maakt dat niet anders.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, aangevoerd dat hij, indien hij zou moeten terugkeren

naar Iran, vanwege zijn terdoodveroordeling in Iran wegens homoseksuele activiteiten, in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht zal komen.

2.5.1. Volgens paragraaf A5/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, ten tijde van belang en voor zover thans van belang, geldt als uitgangspunt dat slechts in de volgende twee situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen:

- a) familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM;
- b) verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 van het EVRM.

2.5.2. In het besluit van 7 augustus 2008 heeft de staatssecretaris zich, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst wegens zijn homoseksualiteit de doodstraf te wachten staat en er dientengevolge sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Daartoe verwijst de staatssecretaris naar een door de minister van Buitenlandse Zaken ingesteld onderzoek, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het ambtsbericht. Volgens dit ambtsbericht zijn beide door de vreemdeling ter onderbouwing van bedoelde stelling overgelegde vonnissen een afschrift van een vals document. Als gevolg daarvan, wordt door de staatssecretaris aan de verklaringen van de vreemdeling omtrent zijn homoseksualiteit en de gestelde daaruit voortvloeiende problemen in zijn land van herkomst geen geloof gehecht.

2.5.3. In reactie hierop heeft de vreemdeling aangevoerd dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de staatssecretaris het ambtsbericht niet als een deskundigenbericht heeft kunnen aanmerken, omdat dit dermate summier is dat daarop in feite geen reactie mogelijk is en daaruit niet blijkt dat dit qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is, zodat niet van de inhoud van het ambtsbericht kan worden uitgegaan.

2.5.4. In het ambtsbericht is opgenomen dat beide door de vreemdeling overgelegde documenten afschriften van een vals document zijn. Daarbij wordt aangegeven dat bedoelde documenten op een aantal echtheidskenmerken zijn onderzocht, maar dat, om de gebruikte onderzoeksmethoden en -technieken te beschermen, niet op elk van deze kenmerken wordt ingegaan.

Bij brief van 17 januari 2008 geeft de staatssecretaris voorts aan, na inzage te hebben verkregen in de onderliggende stukken van het ambtsbericht tot de conclusie te zijn gekomen dat het ambtsbericht qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

Na kennisneming van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken deelt de Afdeling dit oordeel. Aldus kan de vreemdeling niet worden gevolgd in zijn betoog dat het ambtsbericht niet als deskundigenbericht kan worden aangemerkt en heeft de staatssecretaris van de inhoud daarvan kunnen uitgaan.

2.6. De vreemdeling kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat hem de mogelijkheid is ontnomen een contra-expertise in te dienen, omdat de staatssecretaris de besluitvorming niet heeft aangehouden in afwachting van de door hem aangekondigde contra-expertise.

Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken blijkt dat een uitgebreide correspondentie heeft plaatsgevonden tussen de staatssecretaris en de vreemdeling, waarin de vreemdeling herhaaldelijk in de gelegenheid is gesteld aan te geven dat en op welke termijn daadwerkelijk een contra-expertise zal worden ingediend. Nu hij hierover, laatstelijk bij brief van 18 juni 2008, geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris met het oog op een zorgvuldige voorbereiding niet tot besluitvorming had mogen overgaan voordat een contra-expertise was overgelegd. Dat de vreemdeling doende was ten behoeve van de gewenste contra-expertise stukken te laten overkomen uit Iran, hetgeen veel tijd in beslag neemt, heeft de staatssecretaris gegeven de omstandigheden van het geval voor rekening van de vreemdeling mogen laten.

2.6.1. Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de staatssecretaris, gelet op het voorgaande, aan de verklaringen van de vreemdeling omtrent zijn homoseksualiteit en de gestelde daaruit voortvloeiende problemen in zijn land van herkomst derhalve geen geloof hoeven hechten, zodat geen grond bestaat voor het oordeel dat het besluit van 7 augustus 2008 op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. Dit geldt eveneens voor de gestelde executie van een vriend van de vreemdeling, nu deze in hetzelfde – vals bevonden – doodsvonnis wordt genoemd.

2.7. Tot slot heeft de vreemdeling aangevoerd dat hij vanwege zijn bekering tot het christendom bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling die strijd oplevert met artikel 3 van het EVRM.

Zoals de Afdeling evenwel eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 17 februari 2010 in zaak nr. 200906105/1/V1; www.raadvanstate.nl), rechtvaardigt de inhoud van de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Iran van juni 2007, zoals geactualiseerd op 12 februari 2008, en van 22 juli 2008 niet de conclusie dat een vreemdeling reeds omdat hij in Nederland tot het christendom is bekeerd bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De vreemdeling heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan aanleiding bestaat voor een ander oordeel.

2.8. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 8 mei 2009 in zaak nr. 08/31993;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

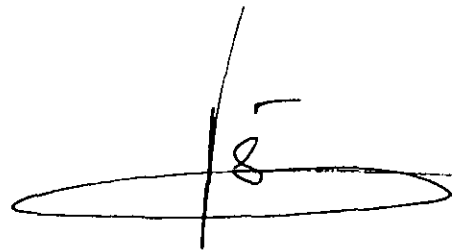
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2010

480-562.

Verzonden: 12 juli 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a vertical line extending upwards from the center.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 8 mei 2009

inzake

, geboren op , van Iraanse nationaliteit,
eiser/verzoeker,
gemachtigde: mr. H.S.K. Jap-A-Joe, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.
gemachtigde: mr. M.A. Pruss, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 7 augustus 2008 heeft verweerder het bezwaar van eiser/verzoeker (hierna te noemen: eiser) tegen zijn besluit van 16 mei 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser van 2 augustus 2005 om opheffing van de ongewenstverklaring afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit van 7 augustus 2008 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Eiser heeft de rechtbank tevens verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het beroep is beslist.

1.3 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 17 april 2009, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

Ten aanzien van het beroep

2.1 In geschil is of verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren de ongewenstverklaring van eiser op te heffen.

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, overwogen dat eiser niet voldoet aan de wettelijke vereisten tot opheffing van de ongewenstverklaring. Evenmin is volgens verweerder sprake van bijzondere feiten en omstandigheden die een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen. Er is geen

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 2

sprake van schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), nu niet is gebleken dat eiser vanwege homoseksuele handelingen in Iran heeft te vrezen voor vervolging. De hieromtrent door eiser overgelegde vonnissen zijn volgens verweerder afschriften van een vals document. Gelet op het feit dat eiser valse documenten heeft overgelegd twijfelt verweerder aan de juistheid van eisers verklaringen omtrent zijn homoseksualiteit en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. Verder stelt verweerder dat eiser vanwege zijn bekering tot het christendom evenmin heeft te vrezen voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.3 Eiser is van mening dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan verweerder tot opheffing van de ongewenstverklaring dient over te gaan. Uitzetting naar Iran leidt volgens eiser tot schending van artikel 3 van het EVRM. Eiser stelt in Iran ter dood te zijn veroordeeld wegens homoseksuele activiteiten, terwijl hij bovendien in Nederland is bekeerd tot het christendom.

2.4 Ingevolge artikel 68, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: VW 2000) kan de minister op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring. Ingevolge het tweede lid wordt de ongewenstverklaring opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken buiten Nederland verblijf heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden, bedoeld in artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 hebben voorgedaan.

2.5 Op grond van artikel 6.6, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolging terzake van een misdrijf is onderworpen, en ongewenst is verklaard:

- a. naar aanleiding van geweldsdelicten of opiumdelicten, en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven;
- b. naar aanleiding van andere misdrijven en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven;
- c. op grond van artikel 67, eerste lid, onder a, Vw en sinds de ongewenstverklaring één jaar buiten Nederland is verbleven.

2.6 Krachtens paragraaf A5/4.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) kunnen zich uitzonderlijke gevallen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel (lees: de bovengrens) niet zijn betrokken.

2.7. Als uitgangspunt geldt dat slechts in de volgende twee situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen:

- 1) familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM;
- 2) verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 van het EVRM.

De rechtbank overweegt als volgt.

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 3

2.8 Verweerder heeft eiser bij besluit van 2 februari 2005 ongewenst vreemdeling verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Blijkens het Justitieel Documentatieregister van 26 januari 2005 is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden en is hij vier maal veroordeeld tot 2 dagen hechtenis. Tegen het besluit van 2 februari 2005 zijn geen rechtsmiddelen aangewend, waardoor deze beslissing in rechte onaantastbaar is geworden.

2.9 Niet in geschil is dat eiser sinds zijn ongewenstverklaring niet buiten Nederland heeft verbleven. Gelet hierop heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien om de ongewenstverklaring op grond van artikel 68, tweede lid, van de Vw 2000 op te heffen.

2.10 Aan de rechtbank ligt vervolgens ter beoordeling voor de vraag of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen. Daarbij speelt in casu met name het in 2.7 onder 2) vermelde verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 van het EVRM een bepalende rol. De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) heeft op het karakter van artikel 3 EVRM, te weten een ex nunc toets van het risico op een behandeling in strijd met een absoluut subjectief recht, onder meer in haar uitspraak van 5 maart 2002 (JV 2002/125) achtgeslagen, in die zin dat zij, verwijzend naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Bahaddar versus Nederland van 19 februari 1998, JV1998/45, heeft overwogen dat slechts onder bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende omstandigheden noodzaak kan bestaan om de nationale regels die de autoriteiten in staat stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordentelijke wijze af te doen, niet tegen te werpen.

2.11 Als een dergelijke bijzondere omstandigheid kan aan de hand van de zaak Bahaddar in ieder geval worden aangemerkt het tekortschieten van de rechtshulpverlening.

2.12 De rechtbank stelt vast dat de onderhavige zaak, gelet op het gevolg van de onderhavige beslissing voor eiser bij ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van de voorlopige voorziening, te weten uitzetting, materieel overeenkomt met de casus die de AbRS heeft geleid tot haar overwegingen. De rechtbank stelt in het verlengde daarvan vast dat de in 2.7 onder 2) genoemde toets of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, materieel samenvalt met de toets als omschreven in 2.10. De rechtbank zal derhalve thans toetsen of sprake is van zodanige feiten en omstandigheden dat deze termen bieden voor de vaststelling dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht of van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden sprake is dat de nationale regels niet kunnen worden tegengeworpen. Voor die toets acht de rechtbank de volgende feiten en omstandigheden van belang:

2.13 Eiser verblijft in Nederland sinds 1999. Hij heeft op 18 september 1999 een aanvraag om toelating als vluchteling gedaan op de grond dat hij homoseksueel is. Deze aanvraag noch, in het verlengde daarvan, de stelling dat terugkeer zal leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM, is op enigerlei moment door een rechtsprekende instantie getoetst, aangezien door toedoen van Vluchtelingenwerk te laat bezwaar is ingediend tegen de afwijzing van eisers eerste asielaanvraag. Bij de processtukken bevindt zich een brief van Vluchtelingenwerk van 16 maart 2000, waarin deze organisatie "zich verantwoordelijk acht rond de onnauwkeurige behandeling van bovengenoemde persoons eerste beschikking... Deze handelwijze heeft dhr ongewild zwaar gedupeerd".

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)

AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 4

2.14 De rechtbank leidt uit de strekking van het eerste gehoor naar aanleiding van eisers hernieuwde asielaanvraag van 30 september 2000 (gs 2 E) af dat eiser in zijn eerste asielprocedure geen nader gehoor is afgenomen. Een verslag daarvan bevindt zich niet alleen niet bij de stukken, maar ook verwijst eiser zelf op 30 september 2000 voor wat betreft arrestaties/detenties (uitsluitend) naar zijn eerste gehoor van 18 september 1999 (p. 6), alsook heeft hij bij het nader gehoor van 4 oktober 2000 verklaard (gs 3B, p. 8) dat dit de eerste keer is dat hij zijn verhaal mocht doen.

2.15 Bij de aanvraag van 18 september 1999 heeft eiser ter onderbouwing van zijn asielrelaas de twee, alstoen nog onvertaalde, stukken overgelegd die thans, als vermeld in 2.2, door verweerder als afschriften van valse documenten zijn aangemerkt. Het betreft een kopie van een vonnis 77/3/27-405-126 van een Iraanse rechtbank voor strafzaken 1, kamer 16, houdende een veroordeling van eiser en tot de doodstraf vanwege homoseksuele handelingen, alsmede een kopie van een afwijzing van een herzieningsverzoek door president Mohammad Reza Brudjerdi van 5 oktober 1998 van een vonnis 405/126 van kamer 16 van de rechtbank van strafzaken 1 te Tabriz. Eiser heeft bij zijn tweede asielaanvraag op 30 september 2000 dezelfde, thans vertaalde, stukken overgelegd. Tevens heeft eiser bij die gelegenheid een bewijs van beëindiging van de militaire dienstplicht overgelegd.

2.16 Deze tweede asielaanvraag is op 18 oktober 2000 door de voorzieningenrechter, overwegende dat verzoeker blijkens zijn verklaringen bij het nader gehoor uitsluitend een herhaalde asielaanvraag heeft ingediend op advies van zijn huidige gemachtigde en uit onvrede over de wijze waarop zijn belangen in de eerste procedure zijn behartigd, alsook voorts dat de onderhavige documenten al in de eerdere procedure zijn ingebracht, wegens het ontbreken van nieuwe feiten en omstandigheden afgewezen.

2.17 Bij zijn eerste gehoor op 18 maart 1999 heeft eiser verklaard dat hij in 1994 niet zijn schooldiploma heeft gehaald doordat hij problemen had vanwege homoseksuele relaties (p.3), alsook dat de bij hem aangetroffen tekening van een Turkse vriend uit het kamp in Ermelo iets behelst als "ik hou van jou" maar dat dit niets te betekenen heeft.

2.18 Op pagina 6 van het nader gehoor van 4 oktober 2000 verklaart eiser voorts: "De enige schuld is mijn seksuele voorkeur en alleen een homoseksueel kan mij begrijpen, zoals mijn advocaat.... In mijn land word ik noch door het regime noch door landgenoten getolereerd. Ik voelde mij daar een gevangene...Nu verblijf ik in een klein opvangcentrum...Ik word daardoor belemmerd in de dagelijkse contacten met mijn vriend. Ik word gestraft omdat ik een voorkeur heb voor mijn geslacht...Ik woon in een kleine plaats en daar is geen café die bestemd is voor homoseksuelen, ook is er geen vereniging die mijn belangen kan behartigen".

2.19 Blijkens onder meer het gehoor naar aanleiding van het bezwaarschrift tegen het niet opheffen van de ongewenstverklaring van 9 november 2006 is de voorzitter van de hoorzitting uitgegaan van eisers homoseksualiteit, waar zij "stelt dat er nu geen Iraanse homoseksuelen worden verwijderd", p. 2, tweede alinea. Voorts bevat het besluit in primo tot afwijzing van het verzoek tot opheffing van de ongewenstverklaring van 16 mei 2006 op p. 2 de volgende enigmatische zin: "Hiertoe wordt mede overwogen dat, hoewel de gedwongen uitzetting van betrokkene naar zijn herkomst land Iran wegens zijn homoseksuele geaardheid op grond van het huidige beleid momenteel thans mogelijk is, hem dit niet van zijn zelfstandige vertrekplicht uit Nederland ontheft." De rechtbank acht het, mede gelet op voormeld citaat van de voorzitter van de hoorcommissie, voldoende aannemelijk dat in plaats van het op zich zelf reeds overbodige woord "thans" het woord "niet" moet worden gelezen.

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 5

2.20 Blijkens het verslag van de hoorzitting van de Ambtelijke Commissie van 5 december 2007, naar aanleiding van het bezwaarschrift gericht tegen de niet/opheffing van de ongewenstverklaring van eiser, heeft de gemachtigde van eiser onder meer verklaard (p.6): "eisers asielpcedure is niet goed gegaan en hij is afgedegen en hij heeft veel criminele feiten gepleegd sinds hij verslaafd is geraakt..Hij heeft grote psychische problemen., Betrokkene woont bij een oom en die is ook homoseksueel, dus die begrijpt hem wel.. Er zijn veel spanningen geweest binnen de familie, daar betrokkene verslaafd was.."

2.21 De rechtbank acht, gelet op hetgeen in 2.17 tot en met 2.20 is vermeld en niettegenstaande het feit dat de documenten als bedoeld in 2.15 door verweerder vals zijn bevonden, voldoende aannemelijk dat sprake is van homoseksualiteit. Derhalve dient te worden vastgesteld dat het bestreden besluit, waarin verweerder immers eisers homoseksualiteit ongelooftwaardig acht, in ieder geval onvoldoende is gemotiveerd. Niet valt voorts uit te sluiten dat een oom van eiser Iran heeft verlaten wegens homoseksuele geaardheid.

2.22 Het algemeen ambtsbericht Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van 12 februari 2008 beschrijft dat de positie van Iraanse homoseksuelen als zij seksuele handelingen verrichten met personen van hetzelfde geslacht kunnen worden bestraft met de doodstraf. De algemene ambtsberichten van 21 december 1999 en 30 augustus 2000 - die golden ten tijde van eisers eerdere aanvragen - behelzen eveneens dat in de Iraanse strafwet is bepaald dat op homoseksuele gedragingen de doodstraf staat.

2.23 Eiser heeft in de tweede asielpcedure, blijkens het reeds genoemde rapport van het nader gehoor van 4 oktober 2000, verklaard: "Ik heb een document afgegeven die heeft betrekking op de dood van mijn vriend. Mijn vriend is in 1997/1998 geëxecuteerd. U kunt nazoeken of dit daadwerkelijk gebeurd is".(p.6).

2.24 De rechtbank overweegt dat verweerder, mede gelet op hetgeen de rechtbank in 2.21 heeft overwogen, onvoldoende heeft onderzocht of dit element in eisers relaas op waarheid berust. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de voorzieningenrechter in de tweede asielpcedure in 2000 geen enkele inhoudelijke toets heeft kunnen verrichten, zodat een rechterlijk oordeel over de vraag of het niet verrichten van een dergelijk onderzoek in strijd is met artikel 3:2 Awb, ontbreekt. Het komt de rechtbank echter voor dat de conclusie gewettigd is, gelet op de bijzondere context van deze zaak als vanaf 2.13 geschetst, daaronder met name de omstandigheden dat de eerste procedure zonder nader gehoor en vervolgens zonder rechterlijke toets is verlopen, dat onderzoek naar de vraag of de door eiser bedoelde persoon is geëxecuteerd, voor verweerder die bewijstechnisch immer als de sterkere partij kan worden aangemerkt, in de rede had gelegen en vindt de rechtbank hierin termen om te overwegen dat het ontbreken van dit onderzoek kenmerken heeft van voor de toets aan de hand van de zaak Bahaddar vereiste bijzondere omstandigheden.

2.25 Eiser heeft thans ter onderbouwing van zijn stelling dat hij bij terugkeer naar Iran heeft te vrezzen voor een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM dezelfde documenten als vermeld in rechtsoverweging 2.15 overgelegd. Voorts heeft eiser nog de volgende documenten overgelegd:

- 1) een verklaring van 9 december 2007 van M. de Jong en H. Reijersen van Buuren, respectievelijk pastoor en secretaris van God's Embassy Utrecht, houdende dat eiser vijf maanden geleden het christelijk geloof heeft aangenomen en dat hij zich heeft opgegeven om op 16 januari 2008 gedoopt te worden;
- 2) een verklaring van 11 december 2007 van de predikant E.E.H. Hongerbrun van de Volle

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 6

Evangelie gemeente El'jakim te Rotterdam dat eiser goed bij de gemeente staat aangeschreven, hij de kerkdiensten regelmatig bezoekt en met alle activiteiten meedoet.

3) Ter zitting heeft eiser bevestigd op 16 januari 2008 daadwerkelijk te zijn gedoopt.

2.26 De rechtbank acht eisers stelling dat hij is bekeerd tot het christendom voldoende onderbouwd met de in rechtsoverweging 2.25 onder 1, 2 en 3 genoemde verklaringen.

2.27 Met betrekking tot christenen in Iran heeft verweerder in zijn beleid, neergelegd in paragraaf C24/Iran van de Vc 2000, het volgende bepaald. Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom kunnen in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Uit dit beleid maakt de rechtbank op dat uit het feit dat een Iraniër zich in Nederland heeft bekeerd tot het christelijke geloof en reeds eerder in Iran problemen heeft ondervonden niet vanwege zijn geloof, reden is om schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. De rechtbank acht dit beleid op zich niet onredelijk.

2.28 Op 27 juni 2007 heeft verweerder, na een gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden van 21 juni 2007 naar aanleiding van een hernieuwde asielaanvraag van eiser van diezelfde datum, deze aanvraag afgewezen op de grond dat eiser sinds 2 februari 2005 ongewenst is verklaard.

2.29 Inhoud en strekking van hetgeen is vermeld in 2.13 tot en met 2.28, tezamen en in onderling verband gezien, leiden de rechtbank tot de overweging dat de door haar in 2.12 beschreven toets, die als overwogen voortvloeit uit het absolute karakter van het in artikel 3 van het EVRM omschreven risico, noopt tot de volgende vaststelling:

2.30 Verweerder heeft onvoldoende onderzocht of sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in 2.12, die de opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen, alsook onvoldoende gemotiveerd waarom van dergelijke omstandigheden geen sprake is.

2.31 Het beroep is dan ook gegrond. Het bestreden besluit kan niet in stand blijven en zal worden vernietigd wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel neergelegd in artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en met het motiveringsbeginsel neergelegd in artikel 3:46 van de Awb. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.32 Na deze uitspraak treedt de fase van bezwaar opnieuw in. Nu eiser ongewenst is verklaard heeft dit bezwaar geen schorsende werking en is eiser, niettegenstaande de beslissing inzake het beroep, uitzetbaar.

De rechtbank ziet, gelet op de materiële grondslag van haar beslissing in beroep, aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening, teneinde een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. De rechtbank zal derhalve de uitzetting van eiser verbieden tot vier weken nadat verweerder opnieuw een beschikking op het bezwaar heeft genomen.

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 7

Ten aanzien van de voorlopige voorziening en het beroep

2.33 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge het tweede lid van artikel 8:75 Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier.

2.34 Uit de gegroundverklaring volgt ingevolge artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dat verweerder het betaalde griffierecht ad € 145,- tweemaal dient te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

ten aanzien van de hoofdzaak:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op het bezwaarschrift van eiser, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, moet voldoen;

wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 145,- .

De voorzieningenrechter:

ten aanzien van de gevraagde voorlopige voorziening:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe;

bepaalt dat verzoeker niet zal worden uitgezet tot vier weken nadat verweerder op het bezwaar zal hebben beslist;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 322,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, moet voldoen;

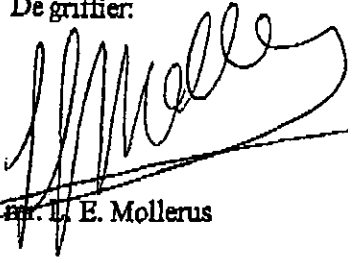
wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 145,- .

zaaknummers: AWB 08/31993 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 08/31995 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 8

Aldus vastgesteld door mr. H. Gorter en in het openbaar uitgesproken op 8 mei 2009.

De griffier:

mr. L. E. Mollerus

De rechter:

mr. H. Gorter

afschrift verzonden op:

14 MEI 2009

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Tegen deze uitspraak staat, voorzover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

.. copie conform
De Griffier

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JUN 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. L.J.J. Stams
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht, van
8 mei 2009, met kenmerk AWB 08/31993

Inzake:

met kenmerk 9909.18.8015
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. H.S. K. Jap-A-Joe
advocaat te Utrecht

Proces
Procesvertegenwoordiging
Den Haag

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. C. Brand
070 779 4281

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht, van 8 mei 2009, verzonden op 14 mei 2009, met kenmerk AWB 08/31993 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 7 augustus 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 2 februari 2005 is verweerder op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet ongewenst verklaard. Hiertegen zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat dit besluit in rechte is komen vast te staan.
- 2.2 Bij brief van 2 augustus 2005 heeft verweerder een aanvraag ingediend om opheffing van de ongewenstverklaring in de zin van artikel 68 Vreemdelingenwet.
- 2.3 Bij besluit van 16 mei 2006 is deze aanvraag afgewezen.
- 2.4 Op 8 juni 2006 heeft verweerder hiertegen een bezwaarschrift ingediend.
- 2.5 Op 9 november 2006 is verweerder door een ambtelijke commissie gehoord.
- 2.6 Bij besluit van 7 augustus 2008 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.7 Op 3 september 2008 heeft verweerder hiertegen beroep bij de rechtbank ingesteld.
- 2.8 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 7 augustus 2008 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft vier grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 De rechtbank overweegt (en concludeert) ten onrechte in rechtsoverweging 2.12, na in rechtsoverweging 2.10 onder meer te hebben verwezen naar de uitspraak van Uw Afdeling van 5 maart 2002 (JV 2002/125), op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank stelt vast dat de onderhavige zaak, gelet op het gevolg van de onderhavige beslissing voor eiser bij ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van de voorlopige voorziening, te weten uitzetting, materieel overeenkomt met de casus die de AbRS heeft geleid tot haar overwegingen. De rechtbank stelt in het verlengde daarvan vast dat de in 2.7 onder 2) genoemde toets of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, materieel samenvalt met de toets als omschreven in 2.10. De rechtbank zal derhalve thans toetsen of sprake is van zodanige feiten en omstandigheden dat deze termen bieden voor de vaststelling dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht of van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden sprake is dat de nationale regels niet kunnen worden tegengeworpen. Voor die toets acht de rechtbank de volgende feiten en omstandigheden van belang:"

Vervolgens heeft de rechtbank, in het kader van de toetsing aan artikel 3 EVRM, ten onrechte (zelfstandig) de feiten en omstandigheden aangehaald als vermeld in de rechtsoverwegingen 2.13 tot en met 2.20 op pagina 3 tot en met 5 van de bestreden uitspraak en overweegt zij ten onrechte in rechtsoverweging 2.21 op pagina 5:

"De rechtbank acht, gelet op hetgeen in 2.17 tot en met 2.20 is vermeld en niettegenstaande het feit dat de documenten als bedoeld in 2.15 door verweerder vals zijn bevonden, voldoende aannemelijk dat sprake is van homosexualiteit. Derhalve dient te worden vastgesteld dat het bestreden besluit, waarin verweerder immers eisers homosexualiteit ongeloofwaardig acht, in ieder geval onvoldoende is gemotiveerd. Niet valt voorts uit te sluiten dat een oom van elser Iran heeft verlaten wegens homoseksuele geaardheid."

Grief 2

- 3.4 De rechtbank citeert in rechtsoverweging 2.23 op pagina 5 van de bestreden uitspraak op niet onjuiste wijze als volgt:

"Eiser heeft in de tweede asielpcedure, blijkens het reeds genoemde "rapport van het nader gehoor van 4 oktober 2000, verklaard: "Ik heb een document afgegeven die heeft betrekking op de dood van mijn vriend. Mijn vriend is in 1997/1998 geëxecuteerd. U kunt nazoeken of dit daadwerkelijk gebeurd is". (p.6)"

En vervolgens ten onrechte in rechtsoverweging 2.24 op pagina 5:

"De rechtbank overweegt dat verweerder, mede gelet op hetgeen de rechtbank in 2.21 heeft overwogen, onvoldoende heeft onderzocht of dit element in eisers relaas op waarheid berust. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de voorzieningenrechter in de tweede asielpcedure in 2000 geen enkele inhoudelijke toets heeft kunnen verrichten, zodat een rechterlijk oordeel over de vraag of het niet verrichten van een dergelijk onderzoek in strijd is met artikel 3:2 Awb, ontbreekt. Het komt de rechtbank echter voor dat de conclusie gewettigd is, gelet op de bijzondere context van deze zaak als vanaf 2.13 geschetst, daaronder met name de omstandigheden dat de eerste procedure zonder nader gehoor en vervolgens zonder rechterlijke toets is verlopen, dat onderzoek naar de vraag of de door elser bedoelde persoon is geëxecuteerd, voor verweerder die bewijstechnisch immer als de sterkere partij kan worden aangemerkt, in de rede had gelegen en vindt de rechtbank hierin termen om te overwegen dat het ontbreken van dit onderzoek kenmerken heeft van voor de toets aan de hand van de zaak Bahaddar verlate bijzondere omstandigheden."

Grief 3

- 3.5 De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.27, door te overwegen als aldaar gedaan, miskend dat de bekering van verweerder tot het christendom geen schending van artikel 3 EVRM oplevert.

Grief 4

- 3.6 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverwegingen 2.29 op pagina 6 van de aangevallen uitspraak:

"Inhoud en strekking van hetgeen is vermeld in 2.13 tot en met 2.28, tezamen en in onderling verband bezien, leiden de rechtbank tot de overweging dat de door haar in 2.12 beschreven toets, die als overwogen voorvloeit uit het absolute karakter van het in artikel 3 van het EVRM omschreven risico, noopt tot de volgende vaststelling:

En ten onrechte in rechtsoverweging 2.30 op pagina 6:

"Verweerder heeft onvoldoende onderzocht of sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in 2.12, die de opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen, alsook onvoldoende gemotiveerd waarom van dergelijke omstandigheden geen sprake is."

- 3.7 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.31, 2.32, 2.33 en 2.34. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 De Staatssecretaris merkt op dat de door de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 aangehaalde uitspraak van Uw Afdeling van 5 maart 2002 (JV 2002/125) betrekking heeft op een vreemdeling die een herhaalde asielaanvraag had ingediend. Uw Afdeling oordeelde in die zaak – kort samengevat – dat er (ook in het licht van artikel 3 EVRM), en onder verwijzing naar de uitspraak van de zaak Bahaddar, niet gebleken is van bijzondere omstandigheden dat (de nationale regel van) artikel 4:6 Awb niet mag worden tegengeworpen. De Staatssecretaris is van mening dat de rechtbank, met de overweging dat de onderhavige zaak van verweerder materieel overeenkomt met de voornoemde casus van Uw Afdeling, ten onrechte heeft getoetst of sprake is van zodanige feiten en omstandigheden dat deze termen bieden voor de vaststelling dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht of van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden sprake is dat de nationale regels niet kunnen worden tegengeworpen. De Staatssecretaris ziet niet in welke nationale regels hij in de onderhavige procedure, betrekking hebbende op de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring, (ten onrechte) aan verweerder zou hebben tegengeworpen. In de bestreden beschikking van 7 augustus 2008 is artikel 3 EVRM (immers) geheel opnieuw inhoudelijk beoordeeld, zonder verwijzing dan wel inlating van de onherroepelijk besluiten/uitspraken uit de eerdere drie asielprocedures van verweerder. Ook al zou de Staatssecretaris in de asielprocedures nog uitgegaan zijn van de homoseksuele aard van verweerder, eerst in de onderhavige procedure is gebleken dat de door verweerder overgelegde documenten vals zijn. De Staatssecretaris is (daardoor) van mening dat aan de eerdere verklaringen van verweerder (in de asielprocedures) over zijn homoseksuele geaardheid (en de daarmee samenhangende problemen) geen geloof (meer) kan worden gehecht. Dat een oom van verweerder Iran wegens zijn homoseksuele geaardheid zou hebben verlaten, wat hier ook van zij, maakt de geaardheid van verweerder en zijn problemen nog niet geloofwaardig. De rechtbank heeft het vorenstaande ten onrechte miskend. Overigens merkt de Staatssecretaris ten overvloede nog op dat zelfs in het geval er in het bestreden besluit wel zou zijn uitgegaan van de homoseksuele geaardheid (sec) van verweerder, louter deze geaardheid op zichzelf nog geen schending van artikel 3 EVRM oplevert. Overigens wordt ten overvloede nog opgemerkt dat verweerder (ook) heeft nagelaten een rechtsmiddel aan te wenden tegen het besluit van 2 februari 2005, waarbij hij ongewenst is verklaard en in welk besluit artikel 3 EVRM is betrokken.

Ad grief 2

- 4.2 De Staatssecretaris is van mening dat, nu verweerder valse documenten heeft overgelegd, te weten een doodvonnis en een herzieningsverzoek, zijn problemen in het bestreden besluit op goede gronden ongeloofwaardig zijn geacht. Gelet hierop wordt de executie van de vriend van verweerder evenmin geloofwaardig geacht, zodat nader onderzoek hierna niet is geïndiceerd. De rechtbank heeft het vorenstaande, mede in het licht van hetgeen de Staatssecretaris hierboven onder de eerste grief over de toetsing door de rechtbank heeft opgemerkt, ten onrechte miskend.

Ad grief 3

- 4.3 Nu verweerder, gelet op hetgeen hierboven naar aanleiding van de grieven 1 en 2 is opgemerkt, niet eerder in Iran problemen heeft ondervonden, is zijn bekering tot het christendom in Nederland geen reden om schending van artikel 3 EVRM aan te nemen.

Ad grief 4

4.4 Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis en dient te worden gezien in het licht van hetgeen appellant hiervoor onder grief 1 tot en met 3 heeft aangevoerd.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 augustus 2008 ingestelde beroep.

Den Haag, 11 juni 2009

Gemachtigde

L.J.J. Stams, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 - 779 4974
telefax 070 - 779 5506*